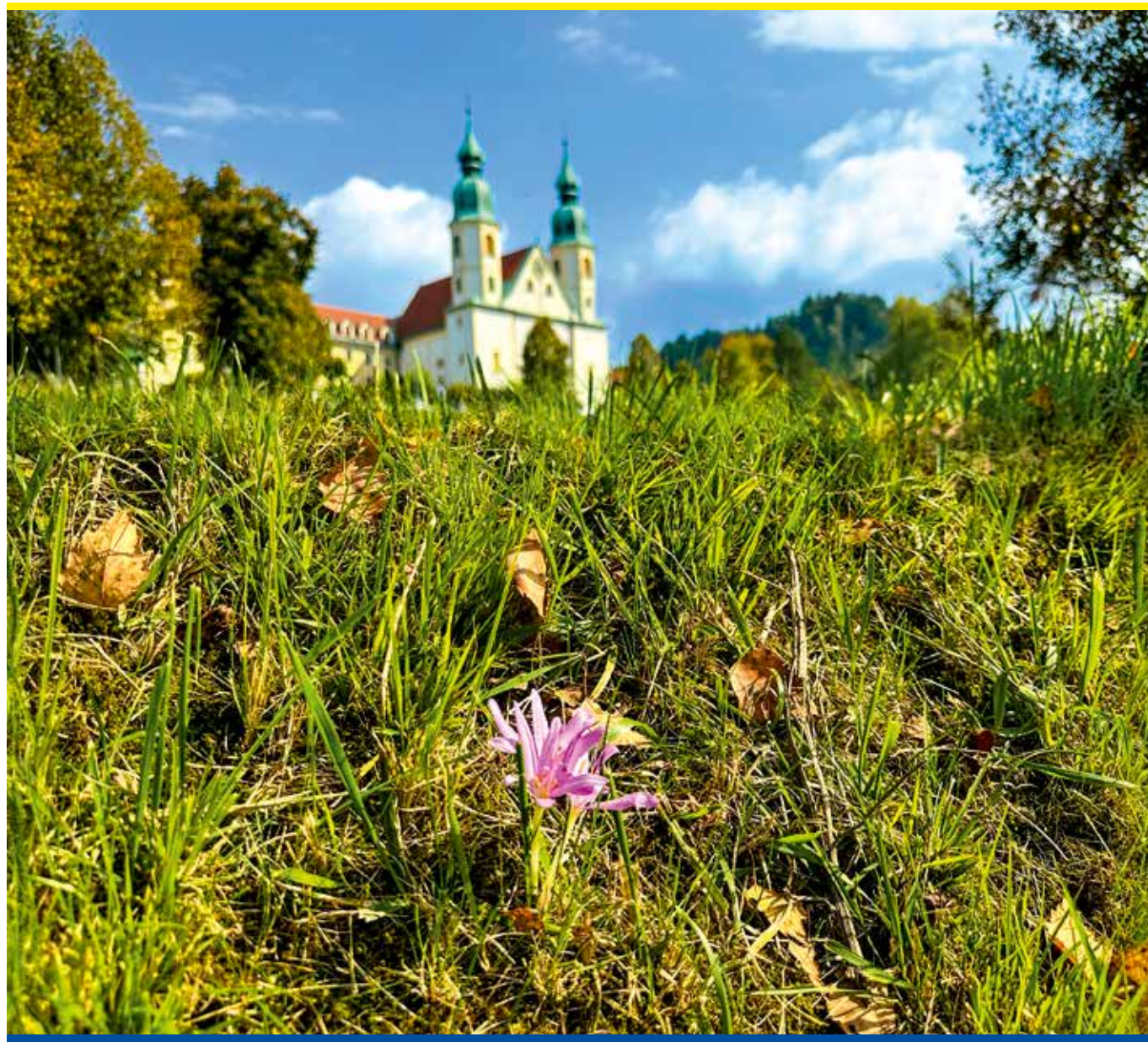

Velika noč 2025

ZVON S HRIBA

Glasilo Doma sv. Jožef, številka 31

Romarji upanja

Pogovor z družino Andrejc

Gostujoče pero: Nina Strnad

Praznujemo veliko noč

Sadovi ustvarjalnosti

PRIJAVA NA E-OBVEŠČANJE

Vabimo vas, da se prijavite na prejemanje obvestil o naših dejavnostih. Pišite nam na info@jozef.si ali skenirajte QR-kodo.

UVODNIK 3

Romarji upanja 3

RAZMIŠLJANJE 4

Upati in vendar ostati realen 4

Šele na povišanje svetega Križa pasijonke cveto! 5

Mala deklica, ki verjame v jutri 7

Romarki upanja 9

Velika noč je upanje v božje usmiljenje 11

POGOVOR Z DRUŽINO ANDREJC 12

»Živimo lepe trenutke in cenimo drobne radosti« 12

GOSTUJOČE PERO 16

Naj kultura postane del nas! 16

SADOVI USTVARJALNOSTI 19

Veselimo se velike noči 19

Postna akcija v Domu 24

Postni utrinek 25

Utrinki iz Orglarske šole sv. Jožefa 26

Utrinki iz varstva starejših 27

Dobrodošli in slovo 29

Dom sv. Jožef
Plečnikova ulica 29,
3000 Celje,
t: (0)59 073 800,
www.jozef.si,
info@jozef.si

Glasiilo Doma sv. Jožef,
April 2025

Izdal: Dom sv. Jožef

Odgovarja: Irena Švab Kavčič

Urednik: Jure Levart

Foto: Miha Lokovšek

Oblikovanje: Uroš Čanžek s. p.

Tisk: Atelje 64, d. o. o.

Naklada: 700 izvodov

Romarji upanja

dr. Irena Švab Kavčič

Leto se je prevesilo v čas, ko jutranjo mašo spet osvetli vzhajajoče sonce. Najsvetejši del cerkve obsije mistična svetloba vzhajajočega sonca, ki se prebije skozi barvna okna prezbiterija.

Zdi se, da je tišina dosegla krhko točko svetosti in srce trepetaje čaka, kdaj bo ta sveti trenutek prelomila tuzemska nerodnost. Trenutek kar traja, dokler ga ne vsrka davno zapisan orgelski preludij, namenjen ravno temu trenutku.

Ko se sprašujem o smiselnosti izdajanja Zvona s hriba si zaželim, da bi prinašal takšno svetlobo, ki bi vodila k odkrivanju svetosti našega življenja. So pričakovanja za teh vsebin, ujetih med naslovnico in zadnjo platnico, prevelika? Gotovo. A čemu po tem vztrajamo? Upam, da z Zvonom gradimo most, ki nas povezuje na naši Poti. Kako romarja, ki se z razmočenimi čevlji prebija skozi spolzki Camino razveseli sonce, ki posije po dežju! Bi lahko bil Zvon žarek, ki se prebije med nevihtne oblake? Bi to upravičilo njegovo izhajanje?

Dvomim, da je organist slutil v kakšno razsežnost mojega razmišljanja je zadel z jutranjim preludijem. Tako tudi mi ne bomo vedeli, kako Zvon s hriba nagovarja svoje bralce. Pripravili smo ga z najboljšimi nameni, da okrepimo naše zavedanje o povezanosti na Poti, ki jo to leto osvetljuje milost svetoletnega jubilejnega leta. Vabljeni k branju in tudi k obisku Doma in cerkve sv. Jožefa. Na zadnji strani se priporočamo tudi za finančno podporo. Hvaležni smo za vse vzpodbude, vso podporo, tudi dobronamerne kritike. Veseli nas vsako, še tako malo vsakdanja vstajenje, saj se v njih zrcali moč Vstalega Zveličarja. Dobrodošli pri sv. Jožefu!

Upati in vendar ostati realen

Metka Klevišar

Upanje je bistveno za naše življenje. Človek, ki upa, čisto drugače živi, tudi v prav težkih razmerah. Težko je verjeti, kaj vse je človek sposoben prenesti v situacijah, ko se zdi vse skupaj skoraj nemogoče. Seveda smo si pri tem ljudje zelo različni.

Enim je to laže, drugim spet težje. Človek se že kot otrok uči upati, največ od staršev, lahko tudi od koga drugega, v mnogih najrazličnejših situacijah. Nobenega recepta tudi ni, po katerem naj bi se človek tega učil. Največ se naučimo iz svojih lastnih izkušenj, vsak malo drugače. O upanju tudi veliko razmišljamo, ker se zavedamo, kako pomembno je za naše življenje, da znamo upati. Upanje je bistvena stvar našega odnosa do Boga. Tudi če o Bogu sploh ne oговорimo, ne moremo upati brez vere v Boga, ne da bi se tega sploh zavedali.

Vedno znova o tem premišlujem. Sprašujem se tudi o tem, kakšno je moje upanje. Prav dobro se zavedam, da mi upanje pomaga tudi v situacijah, ki se zdijo skoraj nemogoče in ki so se mi včasih zdele čisto nemogoče. Pa je šlo. Človek je kos tudi nalogam, za katere se ti včasih zdi, da jim nikoli ne moreš. Pa vendar si jim, in še kako, tako da skoraj verjeti ne moreš.

Upanje je pravzaprav zelo religiozno dejanje, tudi če se včasih tega niti ne zavedaš. Bog, ki nam je blizu in nam želi dobro. Tudi takrat, ko se nam zdi, da tega ne zaslužimo. Verjetno si predstavljamo, da nas Bog gleda po človeško in nas vidi v čisto drugačni luči, kot se tega zavedamo. Da nam zameri vse naše slabosti in pregrehe in jih ne kaznuje. Težko razumemo Boga v njegovi neskončni dobroti.

Velikokrat pa se zgodi, da trdno upamo v nekaj, kar se najverjetneje ne more nikoli zgoditi. Zato je tako zelo pomembno, da znamo biti realni tudi

pri upanju. Da znamo čisto realno sprejemati stvari take, kot so, da tudi ne pričakujemo česa povsem nemogočega. Ne smemo izsiljevati čudeža. Čudež je pravzaprav že celo naše življenje, tudi če nam časih ni ravno všeč. Da se zavedamo, da se stvari res velikokrat uresničijo tako, kot si želimo, včasih celo veliko bolje, včasih pa čisto drugače, še zdaleč ne tako, kot upamo. Mislim, da je prav, da človek upa, prav pa je tudi, da je zelo realen in se zaveda, da se lahko zgodi tudi drugače. Človek, ki upa in je hkrati tudi zelo realen, veliko laže živi. Veliko manj razočaranj doživlja. Zaveda se, da se naše upanje uresničuje včasih tudi malo drugače, kot si predstavljamo. V naše dobro, samo da se tega največkrat niti ne zavedamo. In da nazadnje spoznamo, da je vse, kar se in kakor se zgodi, Božja volja.

Zato se mi zdi tako zelo pomembno, da znamo oboje. Biti človek upanja, zaradi česar je naše življenje bistveno lepše. Hkrati pa, da znamo biti tudi realni in se zavedati, da moramo sprejemati življenje takšno, kot je in se tudi tega veseliti. Res pa je, da moraš imeti za oboje tudi pogum.

Šele na povišanje svetega Križa pasijonke cveto!

Jože Planinšek CM

Še sredi postnega časa, ko ponavadi nastajajo ti različni zapisi za naš Zvon s hriba, je upanje posebej v ospredju. Prebuja ga pred nami se svetlikajoča velika noč.

Vendar bi bilo škoda, če bi ostali le pri tem, v pričakovanju, ne da bi o upanju tudi razmišljali. K temu nas še posebej vabi letošnje sveto leto, v praznovanje katerega smo povabljeni kot romarji upanja. Za nas iz vincencijanske družine pa velja še dodatno povabilo v duhu praznovanja našega jubileja Misijonske družbe, ki konkretno pričuje o življenju iz upanja, saj drugače bi ne mogli naštetih že štiristotih let življenja in delovanja lazaristov.

Vzemimo si za izhodišče post in sveto leto. Ti dve skrivnosti imata veliko skupnega in seveda tudi pomenljivega za naše življenje iz upanja. Postavljata nas namreč tja, kamor se je treba vedno znova postaviti, še posebej, ko nas tolikokrat različne okoliščine premetavajo kamorkoli.

Najprej post! Gre za čas, ki nas vabi v puščavo, na čistino, kjer se ni več kam zateči in skriti ter tako prikriti soočenje s seboj. Čas, v katerem živimo, nas izredno spretno zavaja, da zlahka pozabimo na temeljne stvari našega življenja, s katerimi bi se

bilo treba soočiti in jih marsikdaj tudi spremeniti. Zlasti to velja za slednje, ki bi jih bilo treba spremeniti. Tako zavedeni in nesoočeni s seboj nekako plavamo to svoje življenje na oblakih ali pa celo oblakih in na trenutke kar veselo in morda celo razposajeno, ne da bi se zavedali, da so tla daleč pod nogami in je možnost strmoglavljenja velika. To vsekakor ni pravo izhodišče za verodostojno upanje. Upanja človek ne more graditi na oblakih, čeprav to sicer najraje delamo, ampak ga je treba umeščati tja, kjer ima verodostojna tla pod nogami. Puščava, kot že rečeno, pa je čistina, kjer ni ničesar navideznega, temveč resničnost, lahko tudi kruta, ki nas postavlja na dejanska tla našega življenja.

Tudi skrivnost svetega leta je močna in velika, tako zelo, da se ji lahko začnemo izmikati. Celo geslo, s katerim se gremo romarje upanja, nas lahko zavede, če nismo dovolj pazljivi in ne mislimo tudi na izhodišče, od koder moramo kreniti oziroma na trenutek, v katerem smo in mora biti resničen, če hočemo naprej. Ne smemo namreč pozabiti

izvira skrivnosti svetega leta, ki je še posebej jasen v starozavezni zgodovini odrešenje. To je bila »institucija« vsakih petdeset let, ki je uredila vsa neurejena razmerja med ljudmi in sicer. Vse se je vrnilo v prvotno stanje, na začetek in tako so se odpisali dolgovi, poravnale krivice, odpustile krivde, prenehala sovraštva in še bi lahko naštevali. Lepe in izredne stvari, ki pa so zahtevale tudi velik davek ter napor od vsakogar. Kdo pa se v kateri izmed naštetih stvari ni znašel na eni ali drugi strani? Če mu je torej bilo nekaj ob svetem letu v veselje, mu je kaj drugega bilo zagotovo v bolečino. Spet torej čistina in korak k prvotnemu, tudi za ceno velikih odpovedi. Pomislimo, kaj vse bi bilo potrebno danes postoriti, tako pri sebi, kakor v medsebojnih razmerjih, če bi vzeli izhodišče svetega leta povsem zares in ne ostali le pri pobožnem leporečju.

Oboje, tako post kot sveto leto, nas mora zaznamovati, pa ne najprej zaradi naše pobožnosti, ki bi jo morda radi poživili, temveč zaradi našega preživetja in ohranjanja našega človeškega dostojanstva. Dostojanstvo našemu življenju namreč daje ravno upanje in vera, da se še vedno, pa kakorkoli je z nami, lahko vrnemo k prvotnemu, k našemu Bogu, Stvarniku in Odrešeniku. Ta pa vse, kar ustvarja, dela iz nič in vse odrešuje zato, ker je grešno. In tu se začne največje upanje našega bivanja.

Če smo se na čistini soočili z ničem svojega bivanja in samega sebe, pepelnica nam je to čisto jasno povedala, in se znašli kot svinja med svinjami, kar se je zgodilo v Jezusovi priliki z izgubljenim sinom, smo na pravi poti. Tu ni nobenih iluzij, nobenih opravičevanj, nobenega izgovora, nobenih fantazij. Gre za sicer kruta dejstva, a odlična izhodišča upanja, ki ne temeljijo le na oblakih, temveč na resničnosti našega bivanja.

To je post, to je sveto leto. V to lahko vstopimo, vendar verodostojno le goli, iz mesa in krvi in z zavestjo, da šele na povišanje svetega Križa pasijonske cveto, kot tako lepo zapiše pesnik.

VELIKA NOČ!

*Velika noč!
Zdaj smrt je proč!
Gospod je vstal,
da bi nam vsem
življenje dal.*

*Nič veš strahu
nič več obupa,
kristjan lahko
v vstajenje upa.*

*Zdaj zmoremo hoditi,
za Kristusom v raj
in romarji smo upanja,
krepi nas to sedaj.*

*Zato, kristjan, poglej
na Kristusov obraz,
na njem sijaj nebes,
ki čaka tudi nas!*

Jože Kužnik

Mala deklica, ki verjame v jutri

Jure Levart

Kako danes, v času, ko svet ponovno drhti – ob bregovih sveže izkopanih vojnih jarkov, pod težo razklanosti in vse večje nezmožnosti razumnosti in dialoga – razmišljati in živeti upanje?

Kako ohraniti notranjo pokončnost, kako ostati človek? In predvsem – kako slediti misli sv. Vincencija Pavelskega: »Če ima kaka stvar sto obrazov, jo glejte vedno v najlepši luči. Zato vam svetujem, da vse ljudi in vse stvari presoiate z dobre strani.« Kako gojiti krepost upanja, ki ni puhlica kot »Saj bo boljše« ali »Bodimo optimistični«, kjer se napor konča že pri besedah? Morda nam je v navdih zapis pesnika, ki je zame ena največjih meditacij o upanju. Gre za pesnitev francoskega pesnika Charlesa Péguyja: *Preddverje skrivnosti druge kreposti**, ki v središče postavi majhno, tiho krepost – upanje – kot gonilo človeške vztrajnosti, vere in ljubezni.

Upanje kot gonilna sila

Tudi v svetu, ki se maje. V svetu, kjer slutimo drobce preteklosti v temah prihodnosti – razpoke v družbi, vojne na robu Evrope in daleč onkraj, razpršeno nezaupanje v človeka, v smisel, v prihodnost. Lahko bi obnemeli. Postali mrzli. Cinizem je postal obramba, ki pravi: "Zgodovina jasno dokazuje, da se ljudje nikoli ne učimo iz napak. Kako je možno, da se človek vojskuje tudi v 21. stoletju?" A to je le naš vzklik iz razočaranja in nemoči. Ironija, ki prikriva ranljivost, je pogosto le beg pred lastno krhkostjo življenja. Toda Charles Péguy – pesnik vere, ki je sam do konca živel tragičnost sveta – ni molčal.

Sredi razpadajoče Evrope, tik pred izbruhom prve svetovne vojne, piše pesnitev, ki ni vpitje v prazno, temveč šepet o največji skrivnosti. Šepet o mali deklici, ki vodi svet. Nebogljeni in tihi. Péguy piše o treh krepostih – veri, ljubezni in upanju – kot o treh sestrah. Vera vidi Boga. Ljubezen ljubi Boga. A tista, ki vleče ti dve za roko skozi puščavo sveta, je upanje. Najmanjša, najnežnejša, skoraj neopazna.

Upanje je tista mala deklica, ki vsak dan vstane in verjame, da bo jutri

Upanje ni optimizem. Ne blešči se. Ne kriči. Ne preračunava. Upanje je dejanje poguma, čisto dejanje duha, ki se ne opira na dokaz, ampak na zaupanje. Ko je vera ranjena in ljubezen opeša – takrat mala sestra ne odneha. Hodi. Ne zato, ker vidi pot, ampak ker verjame, da pot bo.

Bog, ki ga gane človeško upanje

V pesnitvi nastopi presenetljiv prizor – Božji odziv na to deklico. Bog je ganjen. Presenečen nad človekom. Nad tem, da – kljub vsemu – še vedno upa. Péguy ne upodablja Boga kot oddaljenega gospodarja, temveč kot čutečega Očeta, ki s toplino in začudenjem gleda svojo stvaritev – človeka. Njegov monolog ni občudovanje močnih, temveč čudenje nad tem, kar je najmanj pričakovano – nad upanjem:

»Vera, ki jo imam najraje, govori Bog, je upanje. Veri se ne čudim. Saj sijem v svojem stvarstvu. V soncu, luni in zvezdah. V globinah morja in tišini doline.

V gibanjih neba in pogledu otroka.

Ljubezni se tudi ne čudim. Saj kako bi me ne ljubili, otroci, ki sem jih ustvaril.

Toda – kar me gane do solz – je njihovo upanje.

Da verujejo v dobro, čeprav ga ne vidijo.

Da verujejo v jutri, čeprav danes pada svet.

Da zaupajo – meni, sebi, življenju – brez dokazov.

To upanje – majhno, tiho – me gane bolj kot vse stvarstvo.«

Upanje danes – ko svet zopet zadržti

Tudi danes potrebujemo upanje. Tisto tiho, zrelo zaupanje brez dokazov, ki verjame v dobro, četudi ga ne doživlja. Koliko močnejše je to od naivnega pričakovanja, da bo tehnologija rešila vse. Da bo zavladal mir ob kopičenju orožja. Da bodo voditelji rešili svet s praznimi obljubami. Da bo umetna inteligenca rešila človekovo nemoč. Ne – pogled nebojlene deklice je močnejši. In ravno ta daje človeku moč, da naredi dobro, ker verjame, da ima to smisel. Smisel, ki izžareva tam, kjer ga ne iščemo; ko mati v begunskem šotoru nežno poboža otroka; ko nekdo prostovoljno pomaga tujcu; ko učitelj poučuje, zdravnik zdravi, negovalka neguje, duhovnik oznanja, kljub na videz nemogočim razmeram; ko se osamljeni starejši nasmehne in ne pozabi moliti; ko mladi verjamejo v vrednote, četudi se zdijo nevedne v očeh sveta. To so čudeži upanja! Tiha pričevanja, da svet še diha. Da nas še vodi tista mala deklica – upanje.

Tišina ni odsotnost

Upanje ni glasno, ker ne potrebuje dokazovanja. Ne sili in se ne da siliti. Je dejavno čakanje ob poti. Ali danes še znamo čakati in počakati? Ali znamo počakati na izvide zdravljenja? Na spravo? Na otroka, ki se je izgubil? Upanje hodi z nami. Kot šepet in roka na ramenu in kot srce, ki – kljub vsemu – še utripa. In če v tem času, ko se zdi, da slabo zmaguje nad dobrim, ko vse razpada, kljub vsemu verjamemo, da bo jutri – potem smo že na poti rešitve. »Se nocoj boš z menoj v raj!« Ne zmagovito. Ampak resnično. Ker upanje ni rezultat. Upanje je začetek. Ne izgubimo te male deklice. Verujmo v dobro, še preden ga uzremo. Zaupajmo, tudi ko ne vidimo. Ljubimo – tudi, ko ni razloga. Skupaj s tiho in skromno deklico, ki vodi svet.

*Charles Péguy, Predzverje skrivnosti druge kreposti. Prevod Gorazd Kocijančič, Celjska Mohorjeva družba, 2012.

Romarki upanja

dr. Irena Švab Kavčič

Spoznali sva se leta 2016, ko sva se z možem pridružila skupini, ki se vsako jesen odpravi na romanje k sv. Jakobu v Kompostelo.

Nisem vedela, kaj naj pričakujem. Navdajali so me mešani občutki, kot je to običajno pred vsakim potovanjem. Zahvaljujoč vodji, ki je poskrbel za fizično in duhovno okrepitev, ter tehnični ekipi, ki je poskrbela za vse spremljajoče zadeve, se je romanje zapisalo med moje najlepše spomine in najgloblja doživetja.

Razlike med romarji naše skupine se bile velike že med samo pripravo. Prva skupna noč je postala mejnik našega zблиževanja. Če Ti ne bi bila takšna, kot si bila, bi se takrat lahko začelo iskriti. Nobeni ušesni zamaški niso mogli zadušiti smrčanja utrujenega romarja začetnika na sosednji postelji. Naslednji dan si v smehu priznala, kako

malo je manjkalo, da bi blazino uporabila kot skrajno orožje! Takrat smo postali prijatelji. Vsak dan je prinesel nove izkušnje. Zapisovali smo jih v dnevna poročila. Enega je zapisal tudi tvoj smrčeči sosed. Njegovo odkritost si brez zadržka navdušeno pohvalila in s tem pokazala, kako si iz zapisanega razbrala več, kot so sporočale besede. Bolj kot so se brusili naši podplati, bližji smo si postajali. Delili smo si kreme in nasvete, kako ublažiti bolečino, ki je vrtala vse do kosti. Sosed ni zmogel. Presesti se je moral v kombi. Ti pa si vztrajala in mu s poti pošiljala različna sporočila. Čeprav na romanju nismo več stopali skupaj, si znala najti način, da smo ostali povezani. Tudi po tem, ko je Španija bila samo še spomin.

V prihodnjih letih smo se nekajkrat naključno srečali. Zdelo se je, da se sploh nismo razšli. Pogovor je stekel, kot da ga nismo nikoli prekinili. Ko sem te tu in tam kdaj poklicala, si rekla, da si slutila, da te bom poklicala. Veselila sem se, ko sta se dve leti po »naši Komposteli« na romanje ponovno podali s prijateljico. V zahvalo za 50 let življenja! Po vajini vrnitvi smo skupaj praznovali. Z zanimanjem sva prisluhnila vajinim novim doživetjem. Kot bi z vama ponovno stopala po Poti in bi tudi midva spoznala vse vajine nove prijatelje.

Po tem pa je prišla vest, da je bolezen ponovno močno posegla v tvoje življenje. Vsa podpora prijateljev, družine, mnoge molitve so bile le v tolažbo, ozdravitev ni bila več mogoča. Spet si bila korak pred mano. Že leto preden sem razumela, si naju povabila k sebi domov. Bilo je eno tistih srečanj, ki jih nikoli ne pozabiš. Čeprav je senca boleznini visela nad nami, je nisem opazila. Mislila sem, da s teboj

verjamem, da boš zmagala. A sedaj vem, da si že takrat vedela, da smo na takšen način zadnjič skupaj. Na tisti dan me spominja nakit, ki si ga zame skrbno izbrala. Pogovarjali sva se, kot da boš večno z menoj. Še v zadnjem pogovoru si povprašala po otrocih, kako gre najmlajšemu in me mirila, da se vse izteče tako, kot je prav. Tudi zate, ki se ne boriš proti raku, ampak z njim živiš.

Najina prijateljica s Camina mi je sporočila, da si odšla po Poti naprej. Spet si pred mano in zopet ne razumem, kaj mi sporočaš. Verjamem, da me čakaš in vem, da pridem za teboj. Vem, da smo vsak dan na Poti, a težko sprejemem, da si ti že na Cilju. Hvala za tvoje pričevanje, za najine pogovore in hvala, da si me naučila deliti objeme. Naj tvoje objeme sedaj sprejme Večna Ljubezen, nam, ki z bolečino zremo za teboj, tja čez, pa krepim upanje, da se, ko pride čas, spet snidemo.

Velika noč je upanje v Božje usmiljenje

Jožef Omrzu

Upanje je vera. Upanje v veliki noči je največje v zgodovini človeštva, ki je bilo že v stari zavezi napovedano s prihodom Jezusa Kristusa, druge Božje osebe.

Njegovo učlovečenje je bilo potrjeno tudi v dejanju, z njegovim vstajenjem od mrtvih. Vse se je izpolnilo, kakor nam je tudi Jezus napovedal. To je bistvo upanja, tako bomo vstali tudi mi, če živimo v ljubezni do Boga in svojega bližnjega. Vse to so apostoli zapisali v svetem pismu nove zaveze, kjer je opisano Jezusovo življenje, ki nam je pokazal smisel življenja in trpljenja.

Jezus je svojim učencem naročil, da oznanjajo Božje odrešenje. Za nas je daroval svoje življenje in ustanovil sveto Cerkev, preko katere nas vodi s škofi in duhovniki. On je obljubil apostolom, da ostane z nami do konca sveta.

Kristjani smo poklicani, da pot prehodimo skupaj. Sveti duh nas uči, naj izstopimo iz sebe, da bi šli proti Bogu. Hoditi skupaj pomeni biti tkalci edinosti, začeni s skupnim dostojanstvom Božjih otrok, pomeni napredovati drug ob drugemu, ne da bi drugega teptali ali ga premagali. Ne smemo gojiti zavisti, ne smemo pustiti, da

nekdo zaostane ali se čuti izključenega. Gremo v isto smer, k istemu cilju, poslušamo drug drugega z ljubeznijo in potrpežljivostjo.

V tem postnem času nas Bog prosi, naj preverjamo, če smo v svojem življenju, v naših družinah, na krajih kjer delamo, v življenjskih in redovnih skupnostih, sposobni hoditi z drugimi, poslušati, premagati skušnjavo, da bi se zaprli v svojo samozadostnost in pazili samo še na svoje potrebe. Vprašajmo se pred Gospodom, če smo sposobni delati skupaj kot škofje, duhovniki, redovniki in laiki v službi Božjega kraljestva.

To pot napravimo skupaj v upanju na obljubo, ki je središčno sporočilo jubileja, naj bo za nas obzorje postne poti, k velikonočni zmagi!

Naj nas vedno spremlja Božji blagoslov, naj nam pomaga prenašati težave, da bo vsak dan lepši, svetel kakor nov.

»Živimo lepe trenutke in cenimo drobne radosti«

Pogovarjal se je Viljem Kaučič

Za tokratni osrednji intervju v Zvonu s hriba smo izbrali družino Klavdije Andrejc, ki v našem Domu sv. Jožef vrši poslanstvo medicinske sestre že 15. leto.

Klavdija, na začetku bi te prosil, da nam poveš kaj o sebi. Kje si odraščala, hodila v šolo, kakšna je bila tvoja mladost?

Odraščala sem v prijetni družini z očetom Venčeslavom in mamo Mileno, ki sta mi bila zgled ljubezni, predanosti in trdega dela. Kasneje se je naši družini pridružil še brat Anže, ki je v naše življenje prinesel veselje in mladostno razigranost. Na začetku smo živeli v manjšem stanovanju v bloku na Meži v Dravogradu. Stanovanje je bilo skromno, vendar smo bili zadovoljni, saj smo imeli drug drugega. V času mojega otroštva sta starša pričela graditi hišo nad Dravogradom, kar je predstavljalo pomembno prelomnico za našo družino.

Leta 1999 se je zaradi dolgotrajne in zahrbtni bolezni žal poslovila moja mama, kar nas je

globoko zaznamovalo. Kmalu po tej tragediji smo se z očetom preselili v novo hišo, ki je postala naše varno zatočišče. V sožitju in medsebojni podpori smo gradili svojo prihodnost, ob tem pa ohranili spomin na mamo, ki je bila naš navdih.

Osnovno šolo v sem obiskovala v Dravogradu, kjer sem se prvič srečala z različnimi interesnimi dejavnostmi, ki so oblikovale mojo ljubezen do pomoči ljudem. Po končani osnovni šoli sem se vpisala v srednjo strokovno zdravstveno šolo Slovenj Gradec, smer bolničar/negovalec. Ta odločitev je bila izraz moje želje, da posvetim svoje življenje skrbi za druge. Po uspešno končani srednji šoli sem opravila pripravništvo, kjer sem pridobila dragocene praktične izkušnje. Nato sem se zaposlila v domu sv. Jožef Celje, kjer sem našla svoje poslanstvo v skrbi za starejše in ranljive.

Naj povem še, da me je moje življenjsko potovanje naučilo ceniti pomen družine, trdnosti ter medsebojne podpore.

In še kakšno besedo o tvojem možu Matjažu.

Svojega življenjskega partnerja, Matjaža, sem spoznala v šolskih klopek srednje zdravstvene šole. Na prvi pogled je bil prav poseben – velik, postaven, inteligenčen in zabaven fant, ki je takoj pritegnil mojo pozornost. Iz tega trenutka se je rodila ljubezen, ki je bila iskrena in globoka. Matjaž je s svojo toplino, humorjem in močjo postal moje vse. Čeprav sva bila mlada in nisva popolnoma vedela, kaj naj prinese prihodnost, sva bila prepričana v moč najine ljubezni in željo, da skupaj gradiva življenje.

Skupaj sva že 20 let, od tega 16 let poročena, kar je dokaz, da je najina zveza preživela tako lepe kot zahtevne trenutke. Matjaž je skozi vsa ta leta dokazoval svojo predanost in vztrajnost, ne le kot mož in partner, temveč tudi kot profesionallec. Zdravstvo je njegova strast, kjer s srcem in predanostjo pomaga ljudem v nujnih situacijah kot strokovnjak za nujno medicinsko pomoč. Njegova kariera je polna uspehov, zadnjih 7 let pa jo dopolnjuje še podjetništvo, kjer je dokazal svojo sposobnost inovacij in vodstvenih spretnosti. Kot mož, zdravstvenik in podjetnik je prava inspiracija ne le zame, temveč tudi za najino družino in skupnost.

Najina ljubezen je z leti le rasla, temeljila pa je na spoštovanju, zaupnosti in skupni viziji, kako živeti polno življenje. Skupaj sva se naučila, da je uspeh v zakonu in življenju mogoče doseči le, če drug drugega podpirava in si stojiva ob strani, ne glede na okoliščine.

Kdaj oz. kje sta začela hoditi po skupni poti? Kaj je za vaju v zakonu najpomembnejše in zakaj sta se odločila tudi za poroko, ki je vedno manj priljubljena?

Najina skupna pot se je začela v srednji šoli leta 2005, ko sva bila še mlada, polna energije in

življenja. Čeprav sva bila naivna in igriva, se je iz najinega poznanstva rodila globoka ljubezen, ki je s časom le še rasla in se utrjevala. Za naju so bile vedno pomembne temeljne vrednote – spoštovanje, iskrenost in vzajemna podpora. Verjameva, da prav te vrednote ustvarjajo trdne temelje za srečno in izpolnjujoče partnerstvo. Poročila sva se leta 2009, ko sva sklenila, da najino ljubezen formalno in duhovno potrdiva. Poročno slavlje je bilo še posebej čarobno, saj sva ob tej priložnosti praznovala tudi sveti krst najine prvrojenke Pie, kar je bilo za naju čustveno in pomembno doživetje.

Za poroko sva se odločila predvsem zaradi najinega globokega duhovnega prepričanja, ki sva ga nosila v sebi že od otroštva. Verjameva, da poroka ni le formalna pogodba, temveč sveti akt, ki simbolizira najino medsebojno ljubezen pred Bogom in skupnostjo. Za naju predstavlja duhovno potrditev zaveze, ki sva jo sklenila v srcu, in prinaša občutek miru, povezanosti in svobode. Poroka nama omogoča duhovno rast, saj na tej poti ne delujeva kot posameznika, temveč kot enota, ki si prizadeva graditi skupno življenje, polno zaupanja, predanosti in ljubezni.

Kljub temu da postaja poroka v sodobnem času manj priljubljena, verjameva, da ima neprecenljivo vrednost, saj združuje ne le dve osebi, temveč tudi njune vrednote, cilje in duhovno potovanje. Poroka naju navdihuje, da se trudiva postajati boljša človeka – kot posameznika in kot par.

Rodili so se vama otroci Pia, Karin, Jaša. Kaj se je takrat spremenilo? Kaj vas kot družino najbolj povezuje, osrečuje? Kaj radi skupaj počnete?

Ko so se nama rodili otroci – Pia, Karin in Jaša – se je najino življenje močno spremenilo, saj sva postala odgovorna za tri čudovite osebe, ki so v najino družino prinesle ogromno ljubezni in novih izzivov. Danes so najini otroci na poti k samostojnemu življenju in kreiranju svoje duhovne poti. Pia in Karin ravno v času velikonočnih praznikov dopolnjujeta 16 in 13 let, sin Jaša pa v času velikega šmarna 9 let.

Starševstvo nama je pomagalo pri duhovni rasti, saj sva se naučila gledati na svet z večjo ponižnostjo, zahvaljevanjem in spoštovanjem do življenja. Otroci so nama pokazali, kako pomembno je živeti v trenutku in ceniti drobne radosti, hkrati pa iskati smisel v vsakdanjem življenju.

Kot družina naju povezuje skupno prepričanje o duhovnih vrednotah, ki vodijo naše odločitve in način življenja. Pogosto skupaj razmišljamo o pomembnosti ljubezni, odpuščanja, vztrajnosti in hvaležnosti. Verjamemo, da nas duhovna pot vodi k večjemu razumevanju drug drugega in k večji povezanosti z višjo močjo, ki nam daje občutek miru in usmeritve.

Najraje preživljamo skupne trenutke, kot so sprehodi v naravi, družinski pogovori, prebiranje knjig ter razmišljanja o življenjskih vrednotah. Otroci so vir naše inspiracije in tudi razlog, da nenehno delamo na svoji osebni in duhovni rasti. Skupaj smo ustvarili močne vezi, ki nas povezujejo v ljubezni in medsebojnem spoštovanju.

Zakaj si se odločila za poklic medicinske sestre in potem tudi za delo v našem Domu?

Odločitev za poklic medicinske sestre je izšla iz moje globoke želje pomagati ljudem in prispevati k izboljšanju njihovega zdravja in dobrega počutja. Že v mladosti sem se navduševala nad idejo, da lahko s skrbjo, razumevanjem in strokovnim znanjem naredim spremembo v življenju drugih. Ta občutek poslanstva me je vodil skozi izobraževalni proces in mi pomagal, da sem se osredotočila na pridobivanje znanj, ki mi omogočajo, da nudim kvalitetno nego in podporo.

Za delo v našem Domu sv. Jožef v Celju sem se odločila zaradi vaše pristne predanosti skrbi za starejše in ranljive, kar se je popolnoma ujemalo z mojimi vrednotami. Tukaj sem našla okolje, ki spodbuja spoštovanje, sočutje ter profesionalen pristop k oskrbi ljudi. Poleg tega me je pritegnilo dejstvo, da Dom ni zgolj prostor nege, temveč tudi

skupnost, kjer se gradi medsebojna povezanost, toplina in duhovna podpora. Prav vaša misija, da starostnikom omogočite dostojanstvo, udobje in veselje, je v meni utrdila željo, da postanem del te posebne zgodbe.

Kaj najbolj ceniš pri svojem delu, v odnosu s sodelavci in stanovalci?

Pri svojem delu najbolj cenim priložnost, da lahko prispevam k izboljšanju življenj drugih ljudi. Skrb za stanovalce mi prinaša globoko zadovoljstvo, saj lahko s svojim delom vplivam na njihovo udobje, dostojanstvo in kakovost življenja. Vsak nasmeh, hvaležen pogled ali preprosta beseda zahvale so trenutki, ki me navdihujejo in mi dajejo občutek, da moje delo resnično šteje.

V odnosu s sodelavci cenim medsebojno spoštovanje, podporo in timski duh. Naše delo pogosto zahteva veliko predanosti in sodelovanja, zato je izjemno dragoceno, da se lahko zanesem na ekipo, ki deli skupne vrednote in poslanstvo. Medsebojna pomoč, odprta komunikacija in razumevanje so tisti elementi, ki nas povezujejo in omogočajo, da premagujemo vsakodnevne izzive.

Odnos s stanovalci pa mi predstavlja posebno vez, saj se v njem prepletata skrb in človeška toplina. Vsak stanovalec ima svojo zgodbo, izkušnje in modrost, ki jih z veseljem poslušam in iz njih črpam navdih. Možnost, da z njimi delim njihovo potovanje v miru in dostojanstvu, mi predstavlja čast in hkrati odgovornost, ki jo jemljem z resnim spoštovanjem.

To delo mi omogoča tudi osebno in duhovno rast, saj me opominja na pomen sočutja, potrpežljivosti in hvaležnosti za drobne trenutke v življenju.

Še nekaj dni nas loči od velike noči, ki jo kristjani praznujemo kot največji praznik. Kaj tebi in tvoji družini pomeni velika noč? Kako praznujete velikonočne praznike?

Velika noč je za našo družino največji in najpomembnejši praznik, ki ga doživljamo kot čas globokega duhovnega razmisleka, obnavljanja vere ter praznovanja ljubezni in upanja. Nanjo se pripravljamo že med postnim časom, ki je za nas obdobje premišljevanja, skromnosti in notranjega miru. Veliki četrtek in veliki petek nas spomnita na pomen Jezusove žrtve, ljubezni in odpuščanja, kar nas vodi k večji povezanosti z našo vero in duhovnimi vrednotami.

Na velikonočno soboto s hvaležnostjo pripravljamo blagoslov jedi, ki simbolizirajo obilje in Božjo milost, ter se kot družina povežemo ob teh tradicionalnih pripravljalnih trenutkih. Velikonočna nedelja je osrednji trenutek praznovanja, ko se udeležimo svete maše in prazničnega zajtrka, pri katerem skupaj uživamo blagoslovljene jedi. Ta dan preživimo v miru, druženju in izražanju hvaležnosti za ljubezen, zdravje in življenje.

Za nas je velika noč čas, ko se ustavimo, premislimo o svoji veri, hvaležnosti in medsebojni ljubezni ter te vrednote še dodatno utrdimo kot družina.

Kaj bi želela sporočiti stanovalcem in sodelavcem ob letošnji veliki noči?

Ob letošnji veliki noči bi želela stanovalcem in sodelavcem sporočiti naslednje: Naj bodo letošnji velikonočni prazniki priložnost, da v svoja srca sprejmemo upanje, mir in ljubezen, ki jih prinaša ta poseben čas. Velika noč nas opominja na moč odpuščanja, prenove in vere v lepšo prihodnost. V teh dneh se osredotočimo na tiste stvari, ki nas povezujejo, na drobne trenutke sreče ter na iskreno hvaležnost za vse, kar imamo.

Dragi stanovalci, želim vam, da čutite toplino in skrb naše skupnosti. Naj bodo ti prazniki

polni notranjega miru in občutka, da na svoji poti niste nikoli sami.

Dragi sodelavci, hvala vam za vašo predanost, prijaznost in srčnost, ki jih vsak dan prinašate v naš Dom. Velika noč je tudi čas, ko si lahko vzamemo trenutek zase, da se napolnimo z energijo in svežim zagonom za vse, kar je pred nami. Vsem skupaj želim blagoslovljene velikonočne praznike, polne veselja, navdiha in novih začetkov! Naj nas spremljajo ljubezen, mir in duhovna moč, ki bodo osvetljevali naše skupno potovanje.

Klavdija, najlepša hvala za ta pogovor. Tebi in tvoji družini želimo lepe in doživete velikonočne praznike ter obilo Božjega blagoslova.

Naj kultura postane del nas!

Nina Strnad

Zapis je osrednji govor umetnice in glasbenice Nine Strnad na prireditve Praznik kulture na Jožefovem hribu, ki je bila v mesecu februarju. Pozdravljeni vsi in hvala, Jože, za povabilo, da nagovorim zbrane ob tej priložnosti. Zame je to posebna čast, saj sem se s Prešernom srečala že v svojem zgodnjem otroštvu in tako že od nekdaj do njegovega imena in dela čutim posebno vez.

Spomnim se, kako smo se, ko sem bila otrok, na poti k starim staršem vozili mimo njegove rojstne hiše. Moja stara starša sta živela v Zabreznici blizu Vrbe in obiskali smo ju vsaj dvakrat mesečno. Posebej mi je ostala v spominu tista ozka ulica, ki ostro zavije desno pri stari lipi in travniki, ki se raztezajo v vse smeri. Pa majhna cerkvica. Takrat še ni bilo velikega parkirišča ob vznožju hribčka in tudi doprsnega Prešernovega kipa ne. Bila je zgolj majhna hiška s parimi stopnicami ob vhodu. Spomnim se, kako sem si predstavljala, da je tam živel, doživljal svoje vzpone in padce in rasel v neponovljivega pesnika, kakršen je kasneje postal.

Vsakič, ko smo v šoli brali njegovo poezijo, sem jo obravnavala s posebnim ponosom, saj sem vendar tolikokrat šla mimo njegove hiše, da se mi je zdelo, kot da je del njegovega življenja postal del mojega. In v poznih devetdesetih letih se mi je zgodilo ravno to, da sem postala del nadaljevanke o njem, se oblekla v takratno modo in zaigrala kot deklica Jerica s kitkami pletenimi okrog ušes. Vstopila sem v njegov svet.

Spominjam se šolskih ur o njem in Povodnega moža, Zdravljice in Krsta pri Savici, pa Turjaške Rozamunde in Železne ceste. Vsake od njih sem, če že ne cele, na pamet znala vsaj delček. O njih sem razmišljala in jih z očetom analizirala, tako

kot marsikatero drugo poezijo. Lahko bi rekli, da sem preko Prešerna spoznala moč in težo besede, njeno gibljivost in razgibanost, globino in veličino. Še danes marsikatero njegovo pesem preberem in o njej premišlujem. Vprašanje, kako bi na umetnost gledala, če Prešerna ne bi bilo.

Seveda pa Prešerna ne bi bilo, če ne bi bilo slovenske besede. Tudi to je del, ki me pri njem navdušuje. V času, ko to ni bilo samoumevno, je dokazal, da je slovenščina veličastna in da si zasluži kulturno in narodno priznanje. Da ni samo jezik kmetov, ampak naš jezik, tak, v katerem se izražamo mi. Ki pooseblja nas in našo kulturo, ne glede na to, pod čigavim imenom se v svetu predstavljamo. Mi, Slovenci, smo in bomo večno s svojim jezikom. S posebnim ponosom pravi, da to, da smo mi Slovenci, ne pomeni, da smo več in prav tako ne manj kot drugi. Da če oz. ko bomo samostojni, bomo druge sprejemali z odprtimi rokami in jih skušali razumeti po svojih najboljših močeh. Se z njimi pogovarjali spoštljivo in v miru. Že kot dekletu je ta ideja v meni odzvanjala s posebno vizijo in se mi vtisnila v spomin.

Od nekdanj sem ljubiteljica slovenske kulturne dediščine. Smo narod, ki je majhen, a v svoji majhnosti neizmerno iznajdljiv in prodre na najvišje vrhove tega sveta. Smo narod, ki je prešel marsikatero ponižanje in borbo, smo narod pevcev in saj veste “kdor poje, zlo ne misli.” Tako sem jaz preko pesmi najprej spoznala svojo kulturo. Če se vrnem v čase, ko smo se vozili k dedku in babici na nedeljsko kosilo mimo Prešernove hiše, v daljavi slišim troglasno slovensko ljudsko pesem. Pojemo jo jaz, moja sestra in moji starši. Naglas, saj avtoradia nismo imeli. Preko pesmi se učim jezika in narečnih razlik. Namesto polje je pobelego pole in sejem postane v Celovcu smenj, pa marsikoga smo zatavšali in ne zamenjali. Besede, ki jih sicer ne slišim v svojem okolju, saj živim na majhnem hribčku na obrobju Ljubljane. A imam srečo, da so bili moji starši nadobudni plesalci v folklorni skupini France Marolt in so mi slovensko ljudsko pesem predstavili v vsej svoji lepoti. S kolom in

rejem, pa tudi polko in valčkom. Tako začutim še globljo povezavo s svojo zgodovino.

Ko prevrtim čas trideset let naprej, se sprašujem, kako bi Prešeren gledal na svet danes. Vprašanje, kaj bi ga bodrilo in kaj motilo. Zagotovo bi mu bilo neizmerno všeč, da lahko brez slabe vesti in strahu piše v slovenščini. Jezik je namreč močna vez, ki oblikuje kulturo na marsikateri način. Je prvi znak razumevanja in kadar govorimo isti jezik se čutimo bolj doma. Kadar pojemo v svojem jeziku, razumemo pesem bolje in globlje. In če bi nam o čem znal povedati Prešeren, je to to, da izražanje v svojem jeziku ni samoumevno.

Ravno to je bil eden izmed razlogov, zakaj sem se tudi sama vrnila domov. Tujina je lepa in bleščeča, vendar ni moja. Tam so ljudje, ki govorijo drug jezik. Ne bom zanikala, peti v slovenščini ni preprosto. Jezik je poseben in ima veliko zanimivih lastnosti, ki jih angleščina na primer nima. A vendar je to moj jezik in vredno je, da se ga sliši.

Pred kratkim sem zasledila kratek posnetek intervjuja ameriškega igralca, ki je razlagal o tem, kaj je umetnost. Odlično je opisal, da je umetnost, ko uspeš iz svojih misli in občutij ustvariti izdelek, naj si bo pesem, kip, ples ali slika, ki do potankosti izraža tvoje stanje. Smisel umetnosti same pa je, da, ko se nekdo drug ob nekem drugem času počuti enako kot ti, lahko tvojo umetnino uporabi kot svoj stik s tem počutjem. Na ta način zazna bližino, saj ve, da se je nekdo drug pred njim že počutil tako zelo zaljubljeno, ljubljeno ali razočarano. Umetnost je tista, iz katere počasi nastaja kultura. Kultura pa je torej skupek naših najizrazitejših življenjskih dogajanj in v njej najdemo uteho ob najtežje izraženih trenutkih. In kako lepo je, če vse to lahko naredimo po naše.

Ker sem po poklicu ekonomistka, gledam na svoje delo tudi skozi te oči, oči poslanstva in vizije. Moje poslanstvo je bilo od nekdanj ponuditi ljudem kvalitetno glasbo ter jim skozi njo približati njih same in njihova občutenja.

Verjemite mi, zveni bolj preprosto kot v resnici je. Povezati trikotnik občinstva, izvajalca in pesmi je že samo po sebi umetnost. Dokopati se do bistva umetnine, jo začutiti in izraziti tako, da jo razume sleherni pa je zame čast. Marsikdo pravi, da ga umetnost zdravi, da preko nje rešuje svoje najgloblje težave in včasih samo zaradi nje najde izhod iz hude stiske. No, saj vemo, da včasih poslušamo kakšno pesem in ob njej kar zajokamo ali pa imamo kurjo polt. To je moč umetnosti in kulture. Moč, ki je ne smemo zanemariti in nikakor vzeti za samoumevno.

Danes je kultura tržna panoga, ki se bolj ali manj prosto prodaja na trgu. S tem konkurira drugim kulturam, veliko večjim in finančno zmogljivejšim. Tujcu je naš prostor postranski dobiček, umetnikom, ki živimo in delamo tu, pa glavni. V svojem dvomilijonskem prostoru iščemo mesto v glasbi in želimo ljudem nuditi njihovo najbolj pristno doživljanje svojih čustev. Doživljanje v svojem jeziku in s svojo kulturno dediščino. Dediščino, ki je drugi narodi za nas

ne morejo izraziti. Žal pa marsikdaj to bitko izgubimo in občutek je, kot da se borimo z mlino na veter. Slovenski umetnik je v našem prostoru marsikdaj spregledan, narobe razumljen in včasih celo nezaželen.

Sprašujem se, kaj lahko mi kot narod naredimo za svojo kulturo. Kako ji lahko pomagamo in kako posredno pomagamo tudi sebi oz. svoji dediščini. Pri tem ne morem preko dejstva, da je edini način, da jo podpremo in zahtevamo. Ker živimo v času kapitalizma, bomo kulturo morali podpreti potrošniki. Če ni povpraševanja, ponudba zamre. Zato vas pozivam, da kupite karto za tisti koncert ali gledališko predstavo. Pojdite v kakšno galerijo in si oglejte kaj lepega. Ustvarite si svoje mnenje in ga delite z drugimi. Komentirajte, bodite glasni in zavzemite se za nas in našo dediščino. Najdimo čas za svojo kulturo. Naj še v večji meri postane del nas. Čas je namreč, da se zavemo, da če je ne bomo podpirali mi, je ne bo nihče.

Veselimo se velike noči

Valerija Dimec

Velika noč – praznik upanja, svetlobe in novega življenja – je v našem domu vsako leto poseben čas. Je priložnost, da se poglobimo vase, utrdimo vero, obnovimo vezi drug z drugim in skupaj začutimo moč skupnosti. Tudi letos nas je priprava na praznike bogatila in povezovala – skozi molitev, pogovor, ustvarjalnost in spomine.

V postnem času smo se pripravljali s pomočjo postnih nagovorov, ki jih je napisal g. Kužnik. Nagovori so zbrani v knjigi Romarji upanja, ki smo jo prejeli stanovalci ob priložnosti svetega leta 2025. Vsak stanovalec, ki je izrazil željo, je imel priložnost za spoved. V kapeli, cerkvi in preko TV smo imeli možnost udeležbe pri sveti maši, križevem potu in obredih velikega tedna.

"V postnem času spremljam postne nagovore in pridige, trudim se ravnati po njih. Berem Družino in Magnifikat. Udeležujem se maš, križevega pota, opravim spoved. Po maši si vzamem čas za pogovor, imam možnost vprašati duhovnika, če česa ne razumem ali me

kaj zanima. Za cvetno nedeljo okrasim sobo z zelenjem. V pomoč pri spremljanju in pripravi na veliko noč, še posebno veliki četrtek, petek in soboto, mi je knjiga Veliki teden. Tam je razložen pomen posameznega dne in, čemu se je potrebno takrat posvetiti. V domu je toliko možnosti priprave na praznike in druženja, lahko se pridružiš takšnim in drugačnim prireditvam, predavanjem., delavnicam."

Vidmar Matilda

Izvedli smo delavnico izdelovanja butar v sodelovanju s prostovoljci Vincencijeve konference sv. Jožef.

Sadovi ustvarjalnosti

Po novem letu začeta ga. Danica in sr. Alma načrtovati in šivati voščilnice za veliko noč:« Pri delu se izpopolnjujeva, sodelujeva, dopolnjujeva in uživava. Letos sta navdušile in naučile tudi stanovalko kvačkanja jajčk in tako prispevali k dekoraciji v domu. Za končno obliko in pakiranje voščilnic poskrbijo stanovalke ustvarjalne ure . V sodelovanju s prostovoljko go. Tanjo Izdelujemo in pripravimo velikonočno dekoracijo.

"Preko ustvarjalne delavnice in individualno sem vključena v pripravo dekorativnega materiala za cvetno nedeljo in veliko noč. Izdelujem rože iz krep papirja, ki jih bomo dali v butare. Sodelujem pri izdelovanju butar. Kvačkam jajčka, okrasim jedilnico in oglasno desko na nadstropju, kjer sem doma. Udeležim se blagoslova jedil, ki poteka v naši jedilnici. Lepo mi je, rada se družim, skupaj molimo in se pogovarjamo. Vsako leto grem domov, kjer spečem potico, pecivo. Pobarvamo jajčka, pripravimo jedi za blagoslov. Imamo tradicijo, da se v nedeljo zbere cela družina, za praznično dekorirano in obloženo mizo. Družimo se, pogovarjamo, obujamo spomine."

Petelinšek Jožica

S stanovalci bomo izvedli delavnico barvanja jajc, pri kateri bomo uporabili tehniko barvanja, ki jim je najbolj blizu, čebulni olupci. Obujali bomo spomine na pripravo in praznovanje velike noči, izmenjali si izkušnje in primerjali, kako je to potekalo glede na pokrajine iz katerih izhajajo.

"Velike noči se veselim, ker bo drugače, ne bo vsakdanje. Vzdušje bo praznično, miza bo praznično pogrnjena, dobra hrana, ki jo pripravi naša kuhinja. Hvaležni smo naši kuhinji, strežbi, ki se tako potrudijo, pripravijo vse praznične dobrote, pripravijo praznične pogrinjke in dekoracijo miz."

Ivan Osetič

"Zadovoljna sem, veselim se, da bo prišla velika noč. Premišljudem, kako je bilo včasih, ko smo bili številčna družina, kako smo takrat praznovali veliko noč. Trudim se, da gledam pozitivno na stvari. Udeležim se blagoslova jedil, ki poteka v skupni jedilnici. Presenečena sem bila, zanimivo mi je bilo, ko so lani tudi zaposleni prinesli jedi k žegnu, v dom."

Margareta Valh

"Velika noč, noč Kristusovega vstajenja in zmage nad smrtjo. Noč, ki daje upanje, smisel in pogum, da je ljubezen močnejša od sovraštva. Z vedrim pogledom zrimo v prihodnost, v veri, da je Bog tisti, ki nas ljubi in bo vsem ostal zvest do smrti.

Naj božja lučka v srcih nikdar ne ugasne, naj nas zarja velikonočnega jutra napolni z upanjem in pogumom za jutrišnji dan.

Naj vam velikonočni prazniki prineso obilo veselja, razumevanja, složnosti in sočutja do človeka."

Silvestra Leskovšek

ROZALSKI ZVON

*Rozalski zvon pozvanja Ave.
Zvok polni julijski večer.
Mrak se razliva čez dobrave.
Na vas sta legla hlad in mir.*

*Kot da sem zopet v starih časih,
dolina moja – je en sam spokoj.
Mir v srcih vlada naših.
Polegel se je v duši boj.*

Dingel dongel, dingel dong.
Oglašča se rozalski zvon.
Oglašča se in mi budi
spomine na mladostne dni.*

*Le zvonu, zvonu zvon rozalski,
spominjaj me na mladostne dni.
Le zvonu zdaj utrujenemu srcu,
da mir se v njega naseli.*

**Zvonovi imajo poseben zvon,
ker so železni.*

Marija Horvat

OČETOVA HIŠA

*Očetova hiša, ponosno stojiš,
še vedno takšna kot nekoč.
Spokojna, mirna se mi zdiš,
čeprav odšla sem od tebe proč.*

*V spominih vračam se nazaj,
utišana od bolečine.
Kdo čuval bo ta lepi kraj?
Bo kdo ohranil rod domovine?*

*Prišel je čas življenjske jeseni,
ko treba vzeti bo slovo.
Bo dom otrokom drag kot meni,
ko v hiši tej me več ne bo?*

Marija Horvat

Rože iz krep papirja; Jožefa Veternik

Voščilnice; Danica Očko in s. Alma Šturm

Leto 2024 - stanje v družbi!

Misli v minulem letu so zelo neprijetne
soj so parure & domovini slabe.
Sama se rada spominjam defarnosti ob
cerkvenih praznikih v quietnosti, ko mi
bilo veliko močnosti odstranjati, sproščeno
glude na komunistični ustroj države.
Lutker se je vedno trudila kot tudi danes,
da so ruski obredi potekali lepo & skladu
s predpisi. Napreči cerkveni prazniki so
razvneli v duhu vere, ki je ljudi prirabila
v srečo. Žal pa danes mi nič potrebe
po molitvi in vselju, ki je prirabno v okolju
kot je dom, cerkev in svet. Slednji je zavel
daleč proč od vsiga dobrega, zato sem
resnično žalostna. Ostajajo le drobna vselja
ob poslušanju lepih glasbenih motivov, ki
nekoliko popravljajo vedno, ki ni prirabno.
Sicer pa je že nos skof škofa ieritel
bovdi, da xlo vedno amagije, če dobri prirab
storijo, za lepi svet.
Leta budo ljudje se prirabijo, mi pa se
vedno oabimo na dan, ko bo kultura dobila
svoje pravo mesto med ljudmi. Zdi se vse
to se zelo daleč od prirabnega sveta brez
vselbine. Niso potrebne burne sabari v svojo
tisočer luči in gubni opravnih prirab, temveč
lepih, emernih bitov, želimo.
Jesus caka na otali izgubljeno moč

Ljudi, ki so izgubili svoj faz v napredni
družbi in umetni inteligenci. Vse to je
veliki nič, ko pomistimo na romaznega
Stranika. Prav on je odstranil svet v
katerem je clovek mašel svoj prostor,
a skozi stoletja se je prirabil na slabu.
Vse te misli niso vprabuda na nas, ki
v seču dobro mislimo, zato se takega
sveta ne moremo vseliti!
Prudi, prudi sv. Duh napredni, aca svojih
rečnih in reči v njih ogenj svoje ljubim
in prirabni bomo.....

Marlene Turk
organizka

Zruč, 2024

Postna akcija v Domu

Jure Levart

Postni čas nas vsako leto znova povabi k umiritvi in notranjemu premisleku. Ni namenjen le odpovedim, temveč predvsem priložnostim za rast – da spremenimo navade, ki nas utrujajo, in ustvarimo več prostora za mir, zbranost, medsebojno povezanost in odnos z Bogom.

V našem domu smo letos pripravili postno akcijo, v kateri smo sodelavci skupaj iskali načine, kako lahko z majhnimi koraki prispevamo k dobremu – tako svojemu, kot tudi skupnemu. V nadaljevanju predstavljamo nekaj poudarkov in izkušenj iz te poti. Na začetku posta smo na prvi sredi skupaj zastavili sklepe postne akcije. Sklenili smo, da se ne bomo osredotočali na odrekanje zaradi odpovedi sami po sebi, ampak bomo iskali tisto, kar nam v vsakdanjiku lahko prinese več miru, zbranosti in povezanosti – s samim seboj, z delom in drug z drugim. Namesto klasičnega: »Letos ne bom jedel sladkarij,« smo si zastavili vprašanja, ki segajo nekoliko globlje. Kaj lahko v svoji rutini spremenim, da bom postal bolj prisoten? Katere navade mi kradejo energijo in čas? Kaj me pri delu najbolj izčrpava – in kako bi lahko z majhnimi koraki okrepil svojo notranjo držo? Kako lahko prispevam k boljšim odnosom v svoji delovni skupnosti?

Začetek pri sebi

Začeli smo s seboj – s pogledom vase in v svoj odnos do dela. Vprašali smo se: Ali imam navade, ki me utrujajo? Bi jih lahko vsaj za nekaj časa odložil – na primer nenehno preverjanje telefona, hitenje brez razloga ali nepotrebno govorjenje o drugih? Postavili smo si izziv: vsak dan nameniti vsaj pet minut tišini in hvaležnosti. Dali smo prednost tistemu, kar je pri delu res nujno, se ustavili pred vsakim nepremišljenim odzivom in si vsak dan zapisali eno dobro stvar, ki se nam je zgodila v službi.

Post v odnosih – majhna dejanja

Dotaknili smo se tudi vprašanja odnosov:

Kako lahko majhne spremembe izboljšajo naše medosebne odnose in delovno vzdušje? Postavili smo si preprosto, a močno vprašanje: Kaj bi se zgodilo, če bi en dan zavestno poslušali druge – brez prekinjanja, brez sodb, brez potrebe po takojšnjem odgovoru? Ugotovili smo, da že majhna dejanja lahko spremenijo veliko. Zato smo si med drugim zadali, da bomo sodelavce prijazno spodbudili, če bomo opazili kaj, kar ni skladno z vrednotami naše hiše; pohvalili bomo dobro opravljeno delo ter da bomo bolj zavestno ustvarjali prostor za spoštljiv in odprt dialog.

Hvaležnost, ujeta v trenutku

Na recepciji smo pripravili »škatico hvaležnosti«, kamor smo zapisovali svoje misli in doživljanja: Nekaj izmed njih:

- Hvaležen sem za sveže rože na recepciji.
- Sodelavka me je lepo pozdravila.
- Hvaležen sem za urejene delovne razmere.
- Začutil sem iskreno hvaležnost stanovalca.
- Hvaležna sem, da si priskočimo na pomoč.
- Hvaležen sem, da mi delovno obliko operejo v službi.
- Hvaležen sem, ker imam priložnost spoznati zgodbe ljudi, ki so doživeli veliko življenjskih (pre)izkušenj.

Postni utrinek

Jože Kužnik

Lep, sončen dan me je na začetku posta zvabil iz sobe, da sem zajahal svojega konjička, električni skuter – moj »mercedes«, in se podal na vožnjo okrog Doma. Ustavil sem se pred našo mini Kalvarijo in se zagledal v križ.

V zaslombi smrek stoji velik križ s Kristusovim korpusom. Kristus je že ves počrnel, nič več ni tako svetel, kot je bil tedaj, ko ga je naredil umetnik in so ga, namesto starega kipa, namestili na križ. Dež in sneg ter bičanje vetra so ga počrneli. Umiti, sprati ga ni več mogoče. Črn bo do konca.

Črn Jezusov obraz me gleda s križa, v soncu se svetijo le žebli, s katerimi je pribit. Ko sem se zagledal v ta črn obraz, mi je na misel prišel stavek sv. Pavla, ki pravi, da »je Kristus v vas« (Rim 8,10).

Že večkrat sem bil pod tem križem, a tokrat se me je njegova podoba dotaknila. Začel sem se spraševati: Če je Kristus v meni, kakšna je njegova podoba? Je tudi počrnela? Kako da je takšna? So jo moji grehi, žalitve in opustitve tako počrneli? V začetku, ob krstu, je bila bela, svetleča, celo žareča! Teža zemeljskega življenja se na Kristusu v meni pozna. Njegova podoba se je umazala. Bo tako do konca?

Ne! Počrnelost v meni ni dokončna. Hvala Bogu, da lahko to podobo v meni umije Jezusova kri, ki jo je On tudi zame potočil na križu, saj verujemo da je »Kristus umrl za naše grehe« (1 Kor 15,3).

Hvala Bogu, da nam je Jezus dal sredstva proti počrnelosti v nas – zakramente in predvsem zakrament sprave, s katerim lahko umijemo našo notranjo počrnelost in zasijemo v luči prvotne lepote! Kajti, »če je kdo v Kristusu, je nova stvar!« (2 Kor 5,17).

Naj Kristusova podoba zasije v naših srcih v upanju na srečo skupnega obhajanja vstajenja našega Zveličarja tako Katoliške kot tudi Pravoslavne Cerkve.

Veselo Alelujo!

Hristos vaskrese! Va istinu vaskrese!

Utrinki iz Orglarske šole sv. Jožefa

Miha Lokovšek

Ena izmed treh temeljnih dejavnosti našega Doma je tudi Orglarska šola sv. Jožefa. Njeno poslanstvo je izobraževanje in duhovno oblikovanje učencev, s čimer bogatimo liturgično življenje in širšo kulturno podobo našega kraja. V okviru šolskega leta pripravimo več koncertov, seminarjev in številne ure pouka orgelske igre ter teorije. Mnogi učenci se že med šolanjem dejavno vključujejo v župnijsko življenje – z igranjem pri svetih mašah in vodenjem zborov, doma in drugod.

Takšno poslanstvo zahteva človeka v celoti – zato si prizadevamo učence razvijati celostno: v orgelski igri, zborovskem vodenju in samostojnem glasbenem oblikovanju bogoslužja. To nam uspeva z zavzetostjo odličnih predavateljev, ki s svojim znanjem in predanostjo ustvarjajo okolje za rast. V nadaljevanju vam predstavljamo nekaj utrinkov iz dejavnosti naše šole v preteklem obdobju.

V zadnjih dveh šolskih letih so kar štiri učenke zaključile štiriletni cikel šolanja. V sodelovanju z njihovimi domačimi župnijami smo pripravili zaključni izpit iz orgel, ki je zajemal samostojno oblikovanje bogoslužja z igranjem in petjem ter predstavitev izpitnega programa.

Organizirali smo tudi tečaj ljudskega petja z ljubljanskim stolnim organistom in ravnateljem Orglarske šole v Ljubljani, prof. Gregorjem Klančičem. Tečaja so se udeležili tudi organisti iz drugih škofij.

Na seminarju orgelske interpretacije z uglednim organistom Tomažem Sevškom Šramlom so sodelovali naši učenci in številni organisti z drugih glasbenih šol. Seminar z naslovom *Johann Sebastian Bach in njegovi vplivi v orgelski glasbi nemških skladateljev iz obdobja romantike* je obsegal dela J. S. Bacha (izvirna in transkripcije), F. Mendelssohna, R. Schumanna, F. Liszta, J. Brahmsa in M. Regerja.

Večer predstavitve učencev orgel že več let pripravljamo v sodelovanju z Glasbeno šolo Celje, Umetniško gimnazijo Celje, Glasbeno šolo Fran Korun Koželjski Velenje, Umetniško gimnazijo Velenje in Glasbeno šolo Nazarje. Letos smo sveto mašo, ki smo jo darovali tudi za tri preminule rudarje, oblikovali učenci naše šole z igranjem in petjem. Po maši so nastopili tudi učenci sodelujočih šol, katerih število iz leta v leto narašča. V polni cerkvi so na mednarodni dan izobraževanja s ponosom predstavili svoje pridobljeno znanje.

Z veseljem oznanjamo, da se pripravljamo na vpis za šolsko leto 2025/2026. Vabimo vse, ki v tej dejavnosti prepoznavate svoje poslanstvo, in si želite soustvarjati bogoslužje ter kulturno podobo svojega kraja – ne le v ljudskem tonu, temveč tudi pod umetniškim vodstvom vrhunskih glasbenikov in predavateljev.

Nenazadnje velja omeniti, da so naše koncerte – zlasti klasično usmerjene – prepoznale tudi okoliške osnovne šole, ki v okviru glasbenega pouka organizirano obiskujejo naše dogodke. V preteklem letu smo izvedli 33 koncertov, ki jih je obiskalo več kot 4.250 poslušalcev.

Iskreno dobrodošli!

Utrinki iz varstva starejših

Ana Kovačič Stepišnik

Čas resnično teče po svoje – včasih počasi, drugič kar prehitro. A ko pogledamo nazaj, ugotovimo, da so dnevi, tedni in meseci prepleteni z drobnimi, pa vendar pomembnimi trenutki, ki ustvarjajo zgodbo našega doma.

Prostovoljci

Januarja, ko smo še ocenjevali preteklo leto in načrtovali, kako naprej, smo se zahvalili tudi našim prostovoljcem, ki so v letu 2024 opravili 220 ur prostovoljnega dela. G. Jože je pripravil kosilo in se, skupaj z direktorico, vsem zahvalil za sodelovanje in pripravljenost prispevati v našo skupnost na hribu.

Pustovanje

Tudi v našem domu smo se na pusta prepustili norčavosti in veselju tega praznika. Iskreno otroško so nas z obiskom razveselili tudi moderni junaki iz vrtca Aljažev hrib.

Priprave na pust so se pričele že tedne prej z izdelavo primerne oprave, saj so stanovalci s pomočjo prostovoljke Tanje v sodelovanju z delovnimama terapevtkama preučili čas Celjskih grofov in potem sami skrbno izdelali krone, tiare, ogrinjala in vse, kar je za en dan spremenilo njihovo podobo. Grajsko kuliso so izdelali stanovalci v moški delavnici s prostovoljcem Francem.

Celjska gospoda, s Friderikom in Veroniko Deseniško na čelu, je v družbi harmonikarja obiskala slehernega stanovalca in stanovalko, ki se pustovanja v Emini vasi niso mogli udeležiti. Bilo je kot nekoč doma, le s to

Sadovi ustvarjalnosti

razliko, da so tokrat maškare nosile veselje in dobrote od vrat do vrat.

Praznovanja

Ob slovenskem kulturnem prazniku in materinskem dnevu se trudimo povezati stanovalce, njihove svojce, župljane in druge obiskovalce naše hiše.

Slovesnost ob slovenskem kulturnem prazniku je oris vsega, kar se skozi leto dogaja pri nas, saj se predstavi utrip različnih dogodkov, ki zaznamujejo življenje na našem hribu.

Za uvod v praznik Gospodovega oznanjenja, ki ga v hiši praznujemo tudi kot materinski dan, je bila na Jožefovem hribu že tradicionalno bogata akademija ob materinskem dnevu. Skupaj smo počastili naše mame in očete – telesne in duhovne. Z rožami in čestitko ob prazniku je g. Jože razveselil prav vse stanovalke in zaposlene v Domu, drobne pozornosti pa so bili deležni tudi vsi moški.

V hiši je slovesno tudi na dan sv. Jožefa, zavetnika našega Doma in župnije, saj se mnogo stanovalcev udeleži svete maše, se podruži z romarji in župljani in se veseli skupaj z godovniki, ki jih je na ta dan kar nekaj med stanovalci in zaposlenimi.

Pomlad se čuti na vsakem koraku v hiši in v okolici. Da je naša okolica res lepa so prejšnje leto opazili tudi v Turističnem in kulturnem društvu Celje, ki nam je za leto 2024 podelilo zlato vrtnico. Zlata vrtnica je dobila mesto v

"Angel Gospodov"; Albina Krajner

receptiji doma, saj je to priznanje namenjeno vsem, ki skrbijo za urejeno okolico Doma.

Tudi v hiši je skrb za cvetje in namizne aranžmaje sad sodelovanja med zaposlenimi in stanovalci, ki radi urejajo svoj dom. Da so tukaj doma pa največ pripomorejo dobri odnosi in prav lepo je videti stanovalke in stanovalce, ki spletejo močne prijateljske vezi, ki se z veseljem družijo, si pomagajo in se drug drugega veselijo.

Dobrodošli in slovo

Jure Levart

V našem Domu verjamemo, da skupnosti ne ustvarja le prostor, ampak predvsem ljudje. Vsak posameznik s svojo prisotnostjo, predanostjo in odnosom prispeva k skupnemu življenju. Zato se z veseljem spomnimo tistih, ki so se nam v zadnjem času pridružili – in s spoštovanjem ter hvaležnostjo pozdravimo tiste, ki so zaključili svojo poklicno pot med nami.

Jožica Selič

V zahvalo in z nasmehom

Po dolgoletnem delu v kuhinji se je letos v zaslužen pokoj podala naša sodelavka Jožefa Selič. Jožica, kot smo jo klicali, ni bila le kuharica, ampak tudi sodelavka, ki je s svojo srčnostjo in toplino pripomogla k prijetnemu vzdušju v domu. Njena predanost delu in vedno prijazna beseda sta obogatili vsakdan mnogih sodelavcev, gostov in stanovalcev.

Hvala, Jožica, ker si v svoj poklic vtkala veliko truda, predanosti in zanesljivosti. Hvala tudi za vse lepe trenutke, ki si jih delila s sodelavci in za toplino, ki si jo prinašala v našo sredino.

Želimo ti veliko lepih dni, dobrega zdravja in prijetnih trenutkov v zasluženem pokoju.

Vsak odhod pusti sled, prihod pa prinese nove izzive. Vsem sodelavcem – starim in novim – želimo, da v našem Domu čutijo pripadnost,

Sadovi ustvarjalnosti

spoštovanje in medsebojno podporo.

Od začetka letošnjega leta smo v našo sredino sprejeli več novih sodelavcev. Spoštovani sodelavci! Vsak izmed vas s svojim znanjem, zavzetostjo in prijaznostjo nenadomestljivo prispeva k vsakodnevni utripu našega doma kot tudi temeljem, na katerih gradimo našo skupno hišo. Naši novi sodelavci so:

- Bernarda Repas Zalokar – kuhinja
- Danijel Kolšek – recepcija
- Roneldy Villamizar Perez – varstvo starejših, strežnica
- Nataša Breznik – recepcija
- Marjetka Šeško – varstvo starejših, strežnica
- Damjana Đaković – kuhinja, pomočnica
- Mladena Pavlovič – varstvo starejših, srednja medicinska sestra

Veseli smo, da ste postali del naše ekipe. Želimo vam uspešno delo in dobro počutje med nami.

Bernarda Repas Zalokar

Damjana Đaković

Danijel Kolšek

Mladena Pavlovič

Marjetka Šeško

Nataša Breznik

Roneldy Villamizar Perez

*Jaz pa vem, da tam nekje je medicinska sestra ali zdravstvenik,
ki prav sedaj razmišlja o menjavi službe!*

Si to ti?

*Če bi tudi ti v teh dneh želel(a) nekoga razveseliti,
lahko to najbolj učinkovito narediš v Domu sv. Jožef.
Stanovalci in zaposleni te že pričakujemo!*

Več informacij: jure.levart@jozef.si

Hvaležni za vsak vaš dar!

V času, ko sprejemamo odločitve, kako bomo trenutku časa dodali svoj noto, smo v Domu sv. Jožef pripravili priložnost za prav posebno akcijo. Dom sv. Jožef je organiziran kot zavod, saj naša dejavnost ni usmerjena v pridobivanje dobička. Naše temeljno vodilo je odgovarjati na potrebe aktualnega obdobja. Do sedaj smo, ob pomoči naših ustanoviteljev lazaristov, uspešno krmarili v razmerah, kjer škarij in platna ne držimo v svojih rokah. Vsak dan je zahtevnejši in bolj negotov. Verjamemo, da tudi za vas. A če vam časovne ali finančne možnosti dopuščajo nekaj prostora, vas vabimo, da ga namenite za naš Dom. S stanovalci in zaposlenimi bomo veseli prostovoljcev, morebitni finančni dar pa bomo namenili za nabavo ultrazvoka in počivalnikov.

**Dom sv. Jožef,
duhovno-prosvetni center
Plečnikova ulica 29,
3000 CELJE**

QR koda
za nakazilo

Sklic: SI00 2003

*"Romarji upanja stopamo za križem z Vstalim,
ki prinaša življenje in luč v temo.*

Veselo veliko noč!"

Lazaristi, sodelavci in stanovalci Doma sv. Jožef

